

PIKNIK ŽAR 9-10. 7. 2011

Do Polska jsme loni jeli především ze zvědavosti, o čem že to tam je. Letos nám již bylo jasné, že jde o akci, která se pořádá na horském letišti do svahu, obklopeného horskými svahy a pouze s jedním směrem pro vzlet a přistání. Vše záleží pouze na směru a síle větru, zda to půjde či ne. Start po svahu dolů a přistání pouze proti svahu je s obřími modely docela náročnou procedurou a přináší mnohá rizika, která mnozí

piloti zřejmě nemají příliš v lásce. To se pravděpodobně projevilo v nepříliš velké letošní účasti modelářů s většími atraktivními modely, kterých bylo letos pohříchu málo a tak naše skupina se svými 10 prvo-válečnými modely vytvořila kolem sítě oddělující diváky od modelářské plochy dominantní výstavku, kterou skromně doplnili další modeláři se svými vlečnými letadly a větroni, plus několik akobatických modelů a jetů.

Naše výprava a početná Vůvlácká obsadila drtivou část kempu a my již v pátek skládali a ukládali modely do vyčleněného místa v hangáru. Poněkud nás zarmoutila zpráva, že skupina přišla o Barbaroba Pupa, který nešťasnou náhodou havaroval při cvičném letu předchozího dne. Na ploše kempu bylo poněkud mokro vlivem předchozích dešťů a tak jsme poněkud nedůvěřivě parkovali na šikmé ploše a doufali, že neujedeme až dolů k jezeru. Pořadatel si dal záležet a vysekal trávu, takže jsme nemuseli jako loni pořádat brigádu na úklid sena a mohli se věnovat skládání strojů a jejich úklidu do připraveného hangáru a společné večerní zábavě.

Sobota se vyklubala do solidního počasí, vál mírný boční vítr a nás do čerstvého rána probouzela Ozzyho fujara, coby kulturní budíček. Po kontrole ajroplánů jsme je natahali na stojánku a připravovali se na vystoupení, které bylo hlášeno po poledni. Před námi defilovalo několik sérií aeovleků, pár nemasných neslaných akobatů a nějaký ten vrtulník. VÚVL dává dvě vystoupení denně, ale-

spoň je nějaká zábava, my letíme po jednom vystoupení v sobotu a v neděli. Létání na kopci je pro nás velmi odlišné od všeho, co jsme dosud létali. Jde o start, který musí jít z kopce, přitom se pravou a poté levou zatáčkou ihned po startu dostat na levý okruh a jít ve vyšší letové hladině nad startující letadla, které po startu uhýbají a snaží se dostat pod nimi na levý okruh. Vypadá to docela chaoticky ale má to řád a osvědčilo se to. Létání v tomto horském prostředí vypadá velmi efektně, proti kopci tahat a před lesíkem, který lemuje prudký kopec se zubačkou ostře zatočit a dolů do údolí, na pozadí vysokých hor až na úpatí s vod-

ní nádrží a opět nahoru. Docela zážitek je ale přistání, které je určeno pro fajnšmekry, na rychlosti to vytáhnout proti kopci a tahat, tahat, aby to nešlo příliš rychle proti svahu a podařilo se okopírovat sklon svahu.

Sobotu jsme odlétli beze ztrát a tak mnozí jdou na výlet zahoru na kopec nebo dolů k vodě. Ta je ale docela čerstvá a tak jen někteří fanatičtí otužilci podléhají tomuto živlu, oproti těm, co hledají jen mírné osvěžení na kraji u břehu. Sobotní večer vítáme zpěvem u kytary a společnou zábavou s hudebními mistry Irenem, Ozzym a Knochendorfem, kteří to umí pořádně rozbalit. Dokonce i přehluší Folklórní soubor písní a tanců, který se snaží dostat do varu polskou část publika nahoře v hangáru. My zůstáváme obezřetní před importem cizí kultury a jsme i nadále věrní českým textům v písničkách u kytary.

Neděle je poněkud rychlejší ve sledu událostí a po odlétání akce balíme a připravujeme se k odjezdu. Na vyhodnocení Radim přebírá ocenění za nejhezčí historické letadlo a pak již vyrážíme k domovu po přecpané cestě na Bialou ale my se již v myšlenkách chystáme na další štaci.

Pro GWFC, Oberst.